

det udøver et saa uhyre Tryk indvendig fra, at Taget trykkes ud og derfor skrider ned. Det er vistnok Hovedårsagen til, at Taget skrider ned i Ildbrandstilfælde, hvor Ilden opkommer indvendig fra. Dersom man nu anvender galvaniseret Staaltraad til at sive Taget fast med, vil det ske, at disse Staaltraade i et Dieblis ville blive glødende og i denne Tilstand ikke kunne modstaa det Tryk, idet Taget skrider ned og Traaden brister under den høje Temperatur, og saa skrider Taget lige saa fuldt ned, som om det var sivet med Halmstimer. Erfaringen har vistnok godtgjort denne Betragtningssigtighed. Jeg tror, at man kunde anbefale, at der paa alle Bygninger saa høit oppe som muligt blev indlagt Taagvinduer. I det Dieblis, der kommer Ild i en Bygning, og Varmen indenfor bliver nogenlunde stærk, springe Glasruderne i Stykker, og det vil være en Udgang for den varme Luft, der ellers bevirker, at Taget skrider ned. Jeg tror, at det kunde være af nogen praktisk Betydning, og at det eventuelle Udvalg ogsaa kunde tage dette Spørgsmaal under Overveelse, og hvis det har Noget paa sig, sætte en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget. Angaaende § 2 skal jeg ikke udtale mig videre; de Grunde, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) havde til ikke at finde Paragrafen hensigtsmæssig, kan jeg slutte mig til. Med Henhyn til § 5 skal jeg tillade mig den Bemærkning, at Paragrafen endnu tillader Anvendelsen af raa Sten til Skorstene, men ganske vist skal da Skorstensens Murtykkelse være dobbelt saa stor som, hvis der bruges brændte Sten. Det er Landet over en almindelig Skik at bruge raa Sten til Skorstene, men jeg anser denne Skik for meget forfæstelig. Jeg maa sige derom, at raa Sten angribes meget let indvendig fra af Soden. Soden trænger meget let igjennem dem, og man har Exempler paa, at de i mange Tilfælde i stor Hast ere blevne opløste deraf, og ved Skorstensens Rensning — her er kun Tale om vide Skorstene — naar Soden skal stræbes af, gaar der altid et Lag af Stenene med. Efterhynet af Skorstenen vil jo ude fra ikke kunne iagttage, hvor tyk den Murskal er, der er bleven tilbage. Jeg havde et Tilfælde af den Art i min egen Kommune for et Par Aar siden, idet der paa en af Kommunens Skolebygninger var opført en saadan Skorsten af Raa-Sten, som en skønne Dag — det var tilmed smukt Veir — paa en Gang faldt sammen. Det viste sig da, at Skorstensstallen kun var, om jeg huffer ret, en Tomme tyk, uden at Noget i Huset selv, hvor Skolelæ-

rerens boede, eller Tilshynet havde Anelse derom. Der kunde være slet stor Skade derved. Nu var der heldigvis ingen Ild indenfor i Dieblisset, og heller ingen Ild kom til Skade, men selvsølgelig blev Huset i høi Grad beskadiget derved. Saadanne Erfaringer synes jeg tale for, at man ikke skal tillade Anvendelsen af raa Sten i Skorstene, i alt Fald ikke længere end dertil, hvor det første Rar fra Ildstedet fører ud til Skorstenen. Altsaa fra Grunden og dertil kan man maatte tillade det, men derfra og op til Taget og videre ud gennem Taget bør det efter min Mening paa ingen Maade tillades. Den Besparelse, man mente at kunne have ved at anvende raa Sten — er saa ringe, at jeg tror, man godt kan gaa bort fra den Betsammelse og sige, at man aldeles ikke maa have raa Sten, i alt Fald ikke indenfor den Grændse, jeg her har paapeget. I § 5 er Brugen af nævre, saafaldte, russiske, Skorstene i en væsentlig Grad indskrænket i Forhold til, hvad der før har været Tilfældet. Jeg er ingen Ven af de russiske Skorstene; jeg kunde muligvis gaa med til helt at forbyde dem, de ere i allerhøjeste Grad farlige. Men det kan nok være, at Beboerne rundt omkring nu en Gang ere blevne saa vante til dem, at de nu ikke ville give Afkald paa dem. Hvis det skulde være Tilfældet, at man af det Henhyn ikke vil gaa med til at forbyde dem, saa vil jeg anbefale, at man f. Ex. indsætter en saadan Bestemmelse, at der over enhver saadan Skorsten skulde findes en Hætte af slettet Staaltraad, der kan hindre altfor store Sodflager, der komme ud fra saadanne Skorstene, i at falde ned paa Tagene. Det er muligt, at det ikke er praktisk, det er muligt, at Ilden hidrører fra enkelte Gnister, men det ligger nær at antage, at de større brændende Sodflager ere mere farlige end en lille Gnist, som ikke udviller saa stor en Varmegrad. Den Temperatur, som en saadan Gnist udviller, kan ganske vist være hot nok til at fænge, men Faren synes dog at maatte være større ved hele Sodflager; disse maa saa meget lettere kunne fænge, som der er stærkere Ild og en større brændende Masse. Jeg skal tillade mig at henstille Sagen til det eventuelle Udvalg. — Jeg maa ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) tilraade, at man overveier Spørgsmaalet om Resterudgange ved alle Kreaturhuse, og ligeledes vil jeg anbefale, at man i Udvalget overveier Spørgsmaalet om Anbringelse af de saafaldte Ildgittre over alle Døre, der føre ind til Bølliger og Huse for Menntester og Dyr. Det kan nok være, at de have nogen Betydning. Der er ganske vist en Gang her i Thinget i